

17.

[P]rotipandemický plán číslo 2.

Chřipkový virus postihující zvířata nebo hybridní virus postihující zvířata i člověka vyvolává sporadické infekce nebo malá ohniska u lidí, bez přenosu z člověka na člověka.

Citace ještě rezonovala Amandině v uších. Podle Jacoba Mezinárodní zdravotnická organizace hovořila už o větším nebezpečí, stoupajícím na úroveň 3. Rozhodnutí mělo přijít v následujících hodinách.

Buissonův případ nebyl ojedinělý, už měl bratříčka.

Virus se objevil ve virologickém oddělení nemocnice Lariboisière, právě za ním s Johanem jeli. Pacient přišel na pohotovost s vážnými příznaky chřipky a zhoršeným astmatem. Měl problémy s dýcháním, čtyřicetistupňovou horečku. Hospitalizovali ho a udělali potřebné testy. Ani tamější laboratoř nedokázala rozeznat subtyp. Protože od chřipkové pandemie v roce 2009 byl vedoucí laborant na takové zjištění citlivý, poslal vzorek do Imunologického oddělení Pasteurova ústavu v Paříži. Tam, stejně jako v případech ptáků a nemocného Buissona, prošel virus nejrůznějšími identifikačními testy, a neodpovídal žádnému známému chřipkovému viru.

Na základě tohoto zjištění se aktivoval krizový štáb ministerstva zdravotnictví, CIC, a byl stanoven protipandemický plán.

Nejdůležitější úkol: Zbrzdit virus. Došlo sice k jeho šíření, ale v rozsahu, který se ještě dal zvládat. Oba případy bez šíření viru na nejbližší okolí, to se ještě dalo řešit. A pak – pro vznik epidemie je zapotřebí, aby se spojilo několik podmínek výskytu, kombinace mezi inkubační dobou a periodou nakažení. Virus by musel být výjimečně agresivní. Všichni vědci byli v pohotovosti, nosy strčené do svých misek.

„Myslíš, že ti ptáci rozložení do soustředěných kruhů mají něco společného s terorismem?“ zeptala se Amandina.

„Nemyslím si. Nejsem specialista na bioterorismus, ale teroristi by měli nějaké požadavky, ne? Co ten symbol znamená? A proč zrovna chřipka? Proč ne neštovice nebo mor?“

„Mor určitě není typ mikrobů, který by se dal snadno získat z laboratoří.“

„Pořád je to vážný a nepřátelský čin. Poplach by se měl rozeznít všude, mezi politiky a nejvyššími funkcionáři. Nevím, jak si s tím poradí, ale hrozí riziko, že to bude velmi komplikované a že to vyvolá skandál, a to nejen ve Francii.“

Amandina už nedokázala sledovat jeho černé myšlenky.

„Představ si, že někde rozložíš nakažené ptáky s agresivním virem a necháš jednat přírodu. Mrtvolky nakazí další ptáky, kteří se rozšíří všude, tisíce kilometrů daleko, a kteří roznesou virové ohnisko na všechny vodní plochy a infikují domácí zvířata...“

Auto dojelo na nemocniční parkoviště. Amandina vystoupila první a zamířila ke kufru.

„Pamatuješ si na tu myxomatózu?“

„Jen matně. Připomeň mi to.“

„Rok 1951... Profesora Delilla ohromila invaze králíků na ploše dvou hektarů u jeho zámku Maillebois. Kolem pozemku stál plot a profesor ho kontroloval každý týden. Už mu to pořádně brnkalo na nervy, a tak si z Pasteurova ústavu zavolal jednoho švýcarského laboranta a ten vpíchl injekcí dvěma králíkům virulentní kmen myxomatózy, která řádila v Austrálii. O měsíc později uhynuli